

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 370. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751829526656/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

andre Grentsager, der kunde efterlade Smuds paa Hænderne, gik hun hen og vaskede dem paa en demonstrativ Maade ved et i et Hjørne anbragt Fyrretræs Natbord, og, var der Rångspersoners Fruer til Stede, brugte hun Neglebørste.

Men hun havde tabt 3000 Kroner!

Naar hun var ene, krævede hun viidt af Luften sit Tab tilbage som Augustus sin Feltherres Legioner . . . Tænk . . . saadant noget Rak, som kunde snyde et fattigt Menneske for saa mange Penge!

De 3000 Kroner maatte vindes ind i Hast, i en lynende Fart.

— Om jeg saa skal stjæle dem, sagde Birgitte en Aften, da hun lagde sig i Sengen ved Siden af den lille Therese. Hun kyssede Barnet, saa det vaagnede ved det. Den lille Therese vrissede og smaagræd. Ajax gryntede lidt og drømte videre. Men Birgitte kunde ikke falde i Søvn. Hvor skulde dog de tabte 3000 Kroner komme fra?

De maatte generhverves — generobres! Men der gik Aar efter Aar . . . Tiderne var ikke som før.

III.

En høj Stue, næsten seks Alen til Loftet, lange rektangulære Tapetfelter, indrammede mellem brede riflede, perlemaledede Pilastre — saadan var Stuen, hvori karakteriseret Overlærer, afskediget Adjunkt ved Købstadens længst nedlagte Latinskole, Hans Vilhelm Tofte, nu paa tyvende Aar henlevede sine Pensionistdage. Mange Reoler, ikke stort over Mandshøjde, naaede paa alle Vægge over Træpanelet et Strykke op i Tapetfelterne og Pilastrene. Oven paa dem stod smaabitte Buster. Der var Sofokles's, Demosthenes's, Sokrates's, Platons og Aristoteles's; der var Shakespeares, Calderons, Molières, Goethes, Holbergs, Ewalds, Oehlenschlägers. Knap synedes nogle smaa Lithografier i Mahogny- eller Palisander-Rammer midt i de store Tapetfelter. Dels var det Portrætter af de samme, som Dværgbusterne forestillede, dels suplerede de Galleriets plastiske Afdeling. Der var Hauch, J. L. Heiberg,

Hertz, Chr. Winther og Paludan-Müller; der var Dr. Ryge, N. P. Nielsen, Karl Winsløw, Fru Anna Nielsen, Fru Heiberg, Holst, Bournnonville; der var Spinoza, Hegel, Steffens og Sibbern.

Alt var rent og ordentligt, men det oprindelig hvide Gipsloft saa vel som Busterne vare sværtede af mange Aars Pibe- og Cigarrøg. Der blev gjort flittig rent paa en vis Maade, men Hvidtning tillod den gamle Hr. Tofte ikke, og Jeremias Ellekilde var glad over at spare Udgiften til den hvide Kasse, der laa som et gammelt Citadel i Haven med den kinesiske Bro over den gravbrede Grøft. Jeremias Ellekilde havde uden stor Sorg set „den Smadrekasse“ ramle ned over de gamle Beboeres Hoveder.

Den gamle Olje-Astrallampe paa det ovale Divanbord — thi Overlærer Tofte hadede Petroleum — lyste kun op i et lille Brudstykke, rundt om og opad, i den store og høje Stue i Aften. Der var endda Skærm over dens Kuppel. Men Lyset faldt skarpt og rødt ned paa den ene Side af den gamle Herres Ansigt; den anden Side laa i mørkebrun Rembrandts-Skygge. Hans Brilleglas stod hvidt ud i Rummet. Men i den belyste Side stod hans smaa, skarpe Træk skarpt ud, som var de skaarne af en fint arbejdende Xylograf. Det var som en Miniatur af den Claudiske Slægts Cæsarprofiler, uendelig formindsket til dansk Skikkelighed. Det tilbageslagne, kridhvite Haar, det hvide Halsbind uden Sløjfe gav Overlærer Tofte noget præsteagtigt. Det anede han ikke. Havde han anet det, vilde han maaske have gjort en smule Ændring i sit Toilette.

Han sad og læste i en gammel Udgave af Oehlsenschläger. Det var „Correggio“.

Det gamle Rokkokotaffeluhur oven paa den gamle Mahogny-Chiffonnière slog syv Slag med dirrende Mol-Timbre.

Den gamle lukkede Bogen og sagde:

— Naa . . . er han ikke præcis . . . den Danser . . . hæ? Jo han er.

Det bankede paa Døren — dæmpet, ærbødigt.

— Kom ind! sagde karakteriseret Overlærer Tofte.

Og ind kom en Lommengave af et Mandfolk. Alle Forholdene i hans Legeme passede nogenlunde til dets Højde. Ansigtet var ikke uligt Overlærer Toftes. Næsen var mindre end hans, men ogsaa kroget. Og Ansigtet var lige saa glat barberet; kun et Par i deres Fart standsede Bakkenbarter laa smaat skaarne langs begge Tindinger. Øjenbrynene var store og buskede. Smaa Sølvprikker glimtede op fra den ellers omhyggelig barberede Hage.